

taipuvaisia panettelemiseen ja sortamiseen kuin että tahdottaisiin toisiamme kohottaa. Se on jo yksi varma todistus heikkoudestamme luokkasiteiden selvytyksessä.

Ja yleensä tovereiden kesken ollaan enempi välinpitämättömiä sosiaalisen maailmankatsomuksen ymmärtämisessä ja niitten kysymysten selvittelyssä, jotka pitäisi olla meillä työläisiä lähimpänä. Ei, vaan ne pidetään enempi sivu-asiana ja käytetään aika enemmän alentaviin kuin luokkaamme kohottaviin tarkoituksiin. Varsinkin miestoverit rähjäävät suuren osan ajastaan väkijoumien huumaamana, joka on kerrassaan alentavaa kahdenkymmenen vuoden vanhoille miehille ja vielä koko ihmiskuntaa kohottavan liikkeen jäsenille ja henkilölle, jotka sanovat olevansa yläpuolella joukkokärjestön! Sillä minä ainakin luotan enempi kylmään järkeen kuin viinaan analyysiin, asioissa, joita me kohtamme ja uskon kaikkien asioiden kulkevan onnellisempaan ratkaisuun järjen ohjaamana.

Ei toverit, ei tällä tavalla mikään edistys eteenpäin kulje, että aina koetetaan keksiä keinoja ja keittää kokoon juoruja, joiden avulla voitaisiin mustata toimintaan osaaottavia.

Eiköhän olisi jo aika meidänkin täällä pikkukylässä heittää joutavudet syrjään ja ruveta tositoinintaan yhteisymmärryksen luomiseksi. Emmekö nyt jo näe mitkä tulokset ovat siitä pitkäaikaisesta edistyksestä jurruttamisesta mitä tavalla tai toisella on harjoitettu yhteis. työluokan pyrkimyksiä kohtaan. Minun ymmärryksen mukaan parhain keino asian korjaamiseksi olisi se, että yhdymme kaikkiin osastoon ja kymmene sen kokouksissa säännöllisesti. Ainoastaan sillä tavalla voimme yhteisymmärrystä luoda keskuuteemme ja saada elämämme elämisen arvoiseksi. Sotahuutomme olkoon: jokainen työläinen ja -mies mukaan toimimaan sosialistisen vallistuksen eteen, niin silloin eripuraisuudet ja riidat keskuudestamme häviävät ja toverillisuus saapi tilansa. Sitä kuitenkin toivon ja sen edestä tahdon toimia.
SANDRA KOSKI

BUFFALO, N. Y.

Naisten päivää viettivät Buffalon naiset maalisk. 11 p. sillä emme olleet sitä tilaisuudessa enemminkin viettämään. Osanotto iltamaan oli koko runsas. Ohjelmaa suorittivat seuraavat toverit: puhe Aino Gröndahlilta, selittäen miten tärkeää olisi naisille saada äänioikeus ja sen avulla parannuksia oloihinsa; runoja lausuvat Saimi Veckmark ja Helma Laakso; laulua esitti Ida Palmgren; kupletti Mary Laukkonen; näytöskappale "Vehkeiden loppu" esitettiin kokonaan naisvoimilla ja lopuksi siilitettiin lattia entistään siilemmäksi. Myöskin jaettiin iltamissa Toverittaren juhlanumeroa vapaasti. Ei voitu Toverittarelle suurta tilaajamäärää lisätä, sillä nykyään tulee Buffaloon jo niin monelle Toveritar, että on melkein mahdoton enään saada lisää uusia tilauksia.

Lasten Keväälle allekirjottanut sai viisitoista tilausta. Siis hyvä alku meidän väkilukuumme katsoen. Jos muilla paikkaunilla saataisiin niin suuri prosentti tilauksia, missä on paljon suomalaisia, niin olen varma, että painos olisi pian kohotettu kymmenen tuhanteen. Samoin olisi laita Toverittaren tilaajamäärän kanssa. Enkä näe mitään esteitä, ettei se voi sitä saavuttaa, jos asiamiehet ottavat tämän asian oikein vakavalta kannalta, sillä Toveritar ja myöskin Lasten Kevät tulee olemaan siksi sisätoimikas, että ei kukaan halua olla ilman niitä kumpaakaan.

Enkä usko, että Toverittarelle nykyisessä asussaan olisi vaikea saada uusia tilauksia, jos asiamiehet selittävät uusille tilaajille mitä se oikein sisältää ja kuinka monipuolinen se on.

Toivon, että naiset kaikkialla ottavat sydämen asiakseen sen, että saataisiin Toverittarelle Vapuksi kymmenen tuhatta tilaajaa.

Täällä on ollut suurempia ja pienempiä työtaisteluita. Nykyään on

koneseppien lakko, joka koskee suomalaisiakin. Luultavasti he tulevat saamaan sen mitä vaativat, nim. kahdeksan tunnin päivän ja muita parannuksia, sillä toiset työnantajat ovat jo tähän mennessä suostuneet työlläistensä vaatimuksiin. Lakko on jo kestänyt viikon päivät.
HELMA.

KAKSI RUNOA.

Voi meitä, voi!

M. Rutanen.

Voi meitä, voi,
sinua ja minua, pilttini, oi!
Nälkäruoska kun yllämme häilyy
taivas usvien peitossa päilyy,
Ei ole toivoa,
ei ole lohtua
Tehtaanrattaat turvamme ruhjoi.

Voi meitä, voi,
voi sua, pieniäni, pulmuni, oi!
Minunkin pian vie hautahan tieni
miten käy sinun oi, pilttini pieni?
Kylmä kuin hauta
karski kuin rauta
orvolle ompi elämän syli.

Voi meitä, voi,
kolkosti kuolemankellot soi!
Ollut sä olet mun onneni muru
nyt olet suurin rintani suru,
— Luonasi oisin,
kuolema kulkee korskuvin orhiin.

Pakene tuoni!

Pakene tuoni!
Säästä mun kohtuni kukka!
Kypsä ei vielä edes vilja,
hento on liäksi lilja,
— lapseni liinatukka.

Pakene tuoni!
Hän toiveeni muru on mulla.
Lastani lemmin ja vaalin,
hälle mä onnea haalin.
— Et saa tuoni tulla!

Pakene tuoni!
Pyytävi äitirukka,
Sylissä hällä on pieno,
äkin jo kalpeni vieno,
— jäi äidille kuhtunut kukka.

Vieläkin katsauksia kasvatusalalta

Kirj. BETTY.

Todellakin se on oikein, että keskustellaan avoimesti tässä lehtemme palstoilla tästä tärkeästä kysymyksestä kun lastemme kasvatus on. Siis yhdynkin Aino Peusan toivomukseen ja annan mielipiteeni kuuluville vähän kokemuksiin perusteella.

Tosin meillä on silloin tällöin luetavana jonkun teoretikon mielipiteitä, joka tutkimalla ulkonaisesti on syntynyt siihen, vaan harvalla heistä on käytännöllistä kokemusta ja läheistä tuntemusta työläisäidin elämästä. Kyllä kaikki tieto mikä pysyy järkipärisen käytännöllisyyden sisällä, on hyödyllistä, sillä onhan paljon helpompi käytännössä itse toteuttaa minkä huomaa tarkoittavan hyvää.

Lasta on helppo vielä kasvattaa noin viiden vuoden vanhaksi. Siihen asti ei ole kovinkaan paljon vaatimuksia henkisen kasvatuksen suhteen, vaan pääasiana on huolekas fyysillinen hoito, joten se valmistaa tietä sen tulevaiselle henkiselle toiminnalle. Liika varomatoin hemmotelu pilaa usein lapsen, jota sitte useinkin moititaan häilyksi. Mutta mielipiteeni on, että lapsi siihen ikävuoteen ei osaa juonitella, sen sanan täydessä merkityksessä, vaan hänellä

on jotain vaivaa, jonka täytyy luonnollisesti tulla siinä muodossa ulos, joten pieni terveydenhoitotapa, valittelu ja lepo poistavat kaiken häilyyden.

Mutta yli viiden ja kuuden vuoden alkaa se varsinainen kasvatus, joka ei ole kovinkaan helppo meillä työläisäideillä. Silloin lapsi alkaa huomata ympäristön, alkaa koulukasvatus ja lukemisen opittua tulee hänen henkinen tiedon halunsa heti käytäntöön. Lapsi on ikään kuin hento kukka aukeamassa, joka vetää puhdasta auringon paistetta kasvaakseen, vaan jos sattuu myrkyllisiä ilmapirtauksia, niin se lakastuu ellei sitä hoideta ja puhdisteta. Sama on lapsen kanssa. Hän alkaa enemmän järjestää toimintaansa muiden mukaan, jatkaen sitä matkimistapaa, minkä ihminen omaa kohta kun näkö ja kuuloaistit alkavat toimintansa. Useinkin työläisten asunnot ovat sellaisilla paikoilla, jossa asuu kaikenlaisilla käsittellä varustettuja ihmisiä. Jos lapset seurustelevat, kuten se on tavallista, toisten lasten kanssa, niin kohta huomaa jotain erilaista, joka on ristiriidassa meidän kanssamme. Silloin on kohta kerrottamalla tai pienillä vertauksilla lapsi kasvatettava niille mielipiteille, mitkä isä ja äiti katsovat oikeiksi. Mutta kovalla pakottamisella tai kurrilla ei ole tarkoitustaan vastaavaa vaikutusta sillä siitä lapsi oppii salaamaan asioita vanhemmiltaan. Samaten on koulussa opittuja mielipiteitä monasti muutettava meidän sosialistisen maailmankatsomuksemme mukaiseksi.

Mutta en katso oikeaksi sitä, että saattaa lapsen uhmaamaan vasten niitä menettelytapoja mitä missäkin koulussa on käytännössä. Olen joskus väittänyt toisin ajattelevien kanssa tästä, sillä mielestäni uhmallu tukehduttaa teknillisen opin eteenpäin menoa, sekä kasvattaa itsestä yläpuolella muita olevaa sisua.

Terveyden kannalta opettaminen suorastaan, mutta lapsen käsituskannan mukaan, on meidän äitien ensimmäinen velvollisuus. Joka päivä lapset tapaa koulu- tai leikkitovereita, joihin ilmenee epäkauniita tapoja ja jos lapsi ei saa niistä selitystä, niin ennen pitkää niistä on ikäviä ilmauksia. Mutta näihin kaikkiin olemme paljon saaneet neuvoja jo Toverittarenkin kautta ja on kirjallisuutta, jossa on neuvoja lapsille kertomisessa, joten se juttu on jo meille helppo.

Mutta mitä tulee varsinaiseen kasvatukseen, joka on usein pohjana lapsen tulevaiselle toiminnalle, niin siinä se onkin pulma, joka on meillä väsyneillä, työn rasittamilla äideillä vaikea tehtävä. Ensiksikin meidän on kasvatettava lapsemme suoriksi ja rehellisiksi, mutta samalla ystävälliseksi sekä toverilliseksi, ilman väriä tai yhteiskuntaluokkaa asteita katsomatta. Ei halveksimaan ketään asemansa tähden, vaan luopumattomien paheittensa tähden, vaikka niihin ei ole monastikaan kukaan syyppää itse vaan tietämättömyys.

Vanhempien ja lasten välit täytyy olla avonaiset ja silloin on helppo kasvattaa parhaansa mukaan kuin lapsi ei tarvitse pelätä kertoossaan näkemään ja käestyksiään.

Niin, se kuri sitte. Siitä puhutaan paljon, vaan en ole ollenkaan ruumiillisen rangaistuksen kannalla, vaikka se monessa tapauksessa ilmenee perittyinä monella meistä. Lapsella tosin ilmenee usein itsekkäitä mielipiteitä, vaan niistäkin selvytyy paremmin kuin selittäen, että se ei ole hyödyllistä asian menestymiselle, vaan ennen kaikkea täytyy lapsen saada käsittämään velvollisuuden tunnon, sillä silloin ei tule mitään pakko-ajatuksia vaan kaikki käy vapaasti. Lahjominen mielestäni ei ole välttämättömyyttä sillä se kasvattaa leihakolmista ja itsestä oman voiton pyyntiä. Ei paljoakaan luvata edellekäsni mitään, vaan jos lapsi uhrautuu ennemmän kuin tavallisesti jonkun edistymisensä tähden tai mikä on hyödyllistä, niin se on ikäänkuin innoitukseksi elämälle jos antaa lahjan.

Ensimmäinen velvollisuus on jokaisen sosialistisen vanhemman hankkia kirjallisuutta sosialistisessa valossa, sellaista, jota lapsi aikansa sulat-

taa. Se on ensimmäinen velvollisuus kasvattaa lapsistamme luokkatietoisia työväen asian eteenpäin viejiä, sillä lapsemme jatkavat sitä työtä mitä me olemme aloittaneet.

Meiltä puuttuu äärettömän paljon taitoa kasvattaessamme lasta vaan kun jokainen, joka sillä tilalla on, koettavat parhaansa, niin meiltä ei enempää vaadita ja apuna on meillä kirjallisuus, josta tietovarastoamme henkisesti voimme kartuttaa, sitä mukaa kuin alkamme riittää. Meillä työläisillä on sitä suurempi työ kasvattaessamme lapsiamme, kun koulut ja kasvatustalokset sekä kaikki opinlähteet ovat porvarien kontrollleeratavana joten lapsia niiden kautta kasvatetaan heille edullisella tavalla. Siis meidän täytyy kasvattaa lapsemme omien mielipiteittemme mukaan, siten että lapsemme ymmärtävät elää ja toimia luokkana oman etunsa hyväksi eikä kapitalistiluokan hyväksi.

Työttömän päiväkirjasta

Kaksi käsitöläistä ovat joutuneet Clevelandin kaupunkin työvoimiansa kauppaamaan. Kävelimme Clevelandin hienommassa kaupunginosassa. Siinä kulkee etupäässä automobileja ja hienosti koristettuja ajopelejä, joissa istua kenottaa huolettoman näköisiä ja kaikessa ylillisyydessä komeleita hienostolaisia. Kuljemme eteenpäin suuressa tungoksessa. Saavumme katujen risteykseen, jossa nähtävää olevan hyvin vilkas liikenne. Erityistä huomiota herättää minun toverissani tuo suuri jättiläsrakennus, joka on rakennettu koko korttelin alalle, suurine akkunoineen ja loistavine koristeluneen. Käveltyämme ympäri tätä rakennuksen ja nähtyämme sen äärettömän loiston, jonka jo yksin rakennus tarjoaa ja ne lukuisat automobilit ja hienot ajopelit, jotka kulettivat tuossa rakennuksessa käyviä vieraita, sekä nähtyämme ulkoapäin, miten siellä sisällä kaikessa loistossaan mässäivät hienosti puettut herraskaiset rouvineen, joiden sormissa ja korvarehdeissä kimalteli kookkaita timantteja, meissä syntyi ajatus: vaikka olemmekin siirtolaisia, niin siltekin uskallamme ajatella omilla aivoilla, vaikka olemmekin niinkutsutussa työttömän armeijassa.

Näissä mietellessä kulkessamme pani se veremme kiehumään. Nähdä sellaista ja samalla tietää kuinka ympäri maata on kova työn puute ja kuinka miljoonat työläiset kärsivät juuri täällä rikkaassa Amerikassa kaikenlaisia jokapäiväisen elämän puutteita.

Koetimme saada työvoimiamme kaupaksi, mutta siihen ei ollut mahdollisuutta. Käytyämme monessa paikassa sisällä ja saatuaamme saman vastauksen "No help wanted" (työväkeä ei haluta). Tämän kaiken nähtyämme ja itse oltuamme siinä mukana syntyi meissä ajatus. Ajattelimme jos voisimme, niin tällä hetkellä me kostaisimme nolle roistolle, jotka tuossa ylillisyydessä mässäivät. Me tunsimme itsemme noitten miljoonen työttömän voimat ja vielä niidenkin, jotka tänä päivänä saavat tehdä työtä nälkäpalkalla! Havahduimme — pienet olemme, vaikka olemmekin nuoria elämän haluisia, joilla ei ole muuta kuin pieni kärsimysten puuska, joka ei paljoakaan maailmaa muuta.

Saimme kuitenkin ajatuksemme ennalleen ja yhtäkkiä käännyimme sisälle kiertävistä lasiovista, jotka välikkyivät sähkövalojen tulkeesta. Tulimme pitkään käytävään, jossa oli tavattoman paljon hienoja istuimia, joissa istui hienoa hienoa herrasväkeä. Tästä käytävästä johti ovia ja aukkoja suuriin juhlasaleihin, joita me työläiset sanoisimme talvaaksi. Siellä nämä hienosti puettut "Ladies and Gentlemen" naureskellivat toisilleen ja puhelivat ainoastaan hyvin kauniisti. Siinä kulkevat hienosti puettut palvelijat, jotka makea hymy suupielissä nöyrästi kumarteen kysyvät: Mitä saisit luvan olla? ja saatuaan tietää tekevät nöyrän ku-